

Destruir el 155, des de la República

L'evolució dels esdeveniments en les darreres setmanes ha fet un tomb impressionant. Les victòries contundents en el front internacional han posat nerviosos els espanyols. I no paren de cometre errors rere errors. El que seria imperdonable, però, és que nosaltres també els cometéssim.

I penso que un dels errors que hem d'evitar és pensar que la formació d'un nou govern, fet de qualsevol manera i a toc de xiulet, serà sinònim de la destrucció immediata del 155 i del retorn a la situació del 27-O. Això no passarà, ni de conya, si la formació d'un nou govern es fa seguint la legalitat espanyola. Ben al contrari, s'entraria en una guerra de trinxeres on els espanyols resistirien fins al darrer moment abans de desallotjar-les. Ens condemnarien a gastar molts de recursos, temps, euros per tornar a la situació prèvia.

Per això, com ja vaig dir en una editorial prèvia, allò rellevant no és el govern. Allò rellevant és el President. Qui ocupi la Presidència serà, com passa en tots els estats del món, el referent del país. Hem de continuar actuant amb mentalitat d'estat. Com ja ho vam fer el mes d'agost arran dels atacs terroristes i vam donar una resposta d'estat, que va causar admiració arreu del món, i de la qual, val a dir, els espanyols no s'han recuperat encara.

I com ja vaig dir també, l'únic President que pot destruir el 155 és l'actual. Que obtingui la confiança del Parlament serà el senyal inequívoc que Espanya ha estat derrotada, democràticament.

El President Puigdemont és, a hores d'ara, un referent internacional, que ha guanyat de pallissa en el front internacional. Fins i tot ha tingut el coratge de reconèixer que ell també va cometre algun error en les hores clau.

Però es troba, en el front domèstic, amb alguns obstacles incomprensibles, producte de la mediocritat compulsiva d'aquells i aquelles que no han canviat el xip, i que prefereixen continuar sent esclaus, abans que assumir el repte de construir una República que sigui un referent mundial.

Ja n'hi ha prou de negociar articles d'una constitució que ja, a hores d'ara, és paper mullat a Catalunya. Estem bastint una República i cal defensar-la amb tots els recursos que tenim a l'abast, i amb aquells que obtindrem en els propers mesos. Cal emparar-nos en la legalitat internacional i en la democràcia que ens ha permès guanyar totes les eleccions que fins ara s'han celebrat. De carrer. Per això no ens fan por les eleccions. I pobres d'aquells que gosin separar-se ni un mil·límetre de l'estela del nostre President de la República.

Només amb un President legítim es donaran les circumstàncies per a una negociació d'estat a estat, amb la mediació internacional, i on el 155 serà un record del passat, sobre el qual la jove república haurà de decidir, quan s'escaigui, si en demana responsabilitats o no.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Anem superant etapes

per Xavier Minguet

PÀGINA 2

L'ozó troposfèric: un greu problema a la plana de Vic

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Dies foscos

per Teresa Casals

PÀGINA 4

L'Europa que cal

per Daniel Roig

PÀGINA 5

Emocions en estat pur

per Pilar Altarriba

PÀGINA 6

Sant Esteve de les Roures

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Anem superant etapes

El jutge Llanera es postula com el gran salvador de la unitat de la nació espanyola. Segons ell, els processats han basat els seus al·legats en unes declaracions del ministre d'Hisenda que assegura una absència de despesa pública en l'organització de la votació celebrada a Catalunya l'1 d'octubre del 2017. D'aquesta manera contradiu les fonts de prova recollides en la instrucció.

Per això, li demana al ministre d'Hisenda que informi al més aviat possible sobre el concret suport objectiu d'aquestes afirmacions. Però la investigació sobre el delictes de malversació està sota secret de sumari, en una peça separada. Pablo Llarena va ordenar a la Guàrdia Civil que investigués, i Hisenda ja va enviar diversos informes, fa 15 dies, que avalarien la versió de Montoro sobre la manca de despesa pública per organitzar el referèndum de l'1 d'octubre. **La clau està en el fet que la Generalitat tenia els comptes intervinguts ja des de l'estiu, molt abans de l'aplicació del 155 i del referèndum.**

A més, en la investigació que s'està fent en paral·lel al jutjat d'instrucció número 13 de Barcelona, **els proveïdors de diversos materials van declarar com a testimonis afegint que mai van arribar a cobrar res perquè ni tan sols sabien a qui ho havien de facturar.**

L'única possibilitat que sosté Montoro és que, durant la intervenció de la Generalitat per part d'Hisenda, només s'haurien pogut dedicar recursos públics per pagar l'1-O si un funcionari hagués comès un delictes de falsificació d'una factura en connivència amb algun dels proveïdors, cosa que no ha estat provada de cap manera. Així doncs, el Ministeri va donar aquest dimecres una primera resposta a Llarena i va negar que hi hagués malversació en l'1-O, almenys a partir de la intervenció

dels comptes de la Generalitat. La secretària general de Finançament Autonòmic i Local del Ministeri, Belén Navarro, ha reiterat que a Catalunya "no hi ha hagut diners" del FLA o dels lliuraments a compte per al finançament d'aquesta comunitat "que no s'hagi destinat al pagament de factures de proveïdors".

Aquesta ha estat una etapa de **"Tanto va el cántaro a la fuente que al final se rompe"**. La famosa dita castellana que es pot aplicar en aquests atacs tant freqüents, en aquest cas del jutge del suprem, arribant a tal punt de insistència que fins i tot provoca una baralla entre les forces unionistes.

Una altra etapa que indica un cert afebliment dels postulats de la justícia espanyola amb referència a l'euroordre del cas Puigdemont, ha estat la petició de més informació al Tribunal Suprem espanyol sobre el presumpte delictes de malversació de fons públics que el magistrat Pablo Llarena atribueix a Carles Puigdemont.

Considera que l'euroordre emesa per Espanya "no conté una descripció suficient de les circumstàncies en què es van produir els fets", ni tan sols amb les dades de l'informe complementari que els va enviar

Llarena. L'Audiència Territorial de Schleswig-Holstein en vol més detalls, amb l'objectiu de decidir si entrega Puigdemont a les autoritats espanyoles.

En concret, l'Audiència Territorial de Schleswig-Holstein demana a la fiscalia alemanya "donar la possibilitat a les autoritats espanyoles d'enviar, en la mesura del possible, informació complementària". En fer-ho, però, remarca que això no vol dir que l'extradició de Puigdemont per malversació de diner públic sigui "inadmissible d'entrada", però podem arribar a deduir que serà molt difícil provar que els pagaments es van fer efectius. I pel que estem veient aquests últims dies, encara serà més difícil provar-ho amb possibles informes falsos de la GC.

Sembla com si Puigdemont estigués tocat per una vareta màgica. Ha aconseguit despertar la meitat d'Europa i deixar expectant l'altra meitat. Si el procés aconsegueix traspasar les fronteres espanyoles, una altra cara farà.

Xavier Minguet

L'ozó troposfèric: un greu problema a la plana de Vic (i a d'altres...)

L'aire és un dels quatre elements de la terra (això ja ho deien els filòsofs clàssics). Aquests són l'aigua, la terra, el foc i l'aire. Aquests elements, segons les cultures, els moments històrics i l'evolució de la saviesa, han anat augmentant. Però jo, avui, només em vull fixar en un d'ells: en l'aire.

Per què? Perquè l'aire, quan no és net, costa de detectar. Si l'aigua està contaminada, la veus tèrbola, fosca i els seus habitants que hi viuen els veus que pateixen o que, fins hi tot, es moren.

Del foc, no cal ni parlar-ne. De la nostra terra, ja és una altra història: la seva contaminació reiterada aconseguirà que minvin els recursos naturals ben aviat, però en serem ben conscients. En canvi l'aire, els problemes de la contaminació atmosfèrica, sovint no es constaten gaire fàcilment.

Un exemple clar és quan parlem de l'ozó troposfèric. Aquest tipus d'ozó, sobretot, no l'hem de confondre amb la capa d'ozó; que, per cert, és molt beneficiosa i ens protegeix de les radiacions ultraviolades procedents de la nostra estrella principal i gran protectora i amiga: el Sol.

Suposo que tots vosaltres, ara, us estareu preguntant per què, a la revista "La Veu", jo em dedico a discernir sobre un element com l'aire, que de ben segur ningú de vosaltres mai ha cregut que fos un tema a destacar. El problema és que, a la Plana de Vic, tenim problemes molt greus amb l'aire que respirem. I no confongueu, si us plau, els problemes de l'aire, amb temàtiques olfactives (és veritat que, quan entres a la Plana de Vic, sovint comences a olorar unes pudors insuportables, però aquest és un altre tema que tractaré en un altre article).

El problema de l'ozó troposfèric és molt greu, molt més greu del que la gent es pensa. Aquest ozó és un contaminant que està format a partir de reaccions activades per la llum solar, entre els contaminants primaris.

Concretament, es forma ozó troposfèric quan coexisteixen els òxids de nitrogen, els compostos orgànics volàtils i una radiació solar intensa al llarg d'un període de temps prou llarg. Per això, l'època típica dels màxims d'ozó coincideix amb la primavera i l'estiu. Els principals precursors de l'ozó es poden emetre de manera natural o, com cada vegada passa més, com a conseqüència de les activitats de les indústries i el trànsit.

El problema concret de la contaminació per ozó a la plana de Vic és que l'origen, l'emissor, és l'activitat que es du a terme a la conurbació de Barcelona, i no a la de Vic. Per tant, els vigatans no podem fer-hi massa res per a disminuir aquesta contaminació. Tot el trànsit d'aquesta zona i tota l'activitat industrial, la de Barcelona i voltants, quan arriba l'estiu i amb l'empenta de la marinada (aquest ventet aparentment tant agradable de la tarda) i el precursor del sol i de la calor, forma l'ozó, que per desgràcia no es veu per enlloc, afecta la salut dels nostres ciutadans (els de la nostra Plana). I els més delicats són sobretot els infants, la gent gran i la resta de població que sofreix problemes respiratoris i cardiovasculars. I a on vull anar amb aquest

article: vull que els "senyorets" (no vull ofendre ningú) de Barcelona (i voltants) comencen a ser conscients que les vostres obres i les vostres actituds afecten altres regions del nostre país. I el mateix problema que sofreix la plana de Vic, amb l'ozó troposfèric, també afecta racons i poblacions impensables com Begur (Baix Empordà), Pardines (Ripollès), el Montseny, Puigcerdà, Bellver de Cerdanya i molts d'altres. I, si no se'n detecten més, és perquè encara no s'han instal·lat estacions de mesuratge a moltes altres poblacions del nostre país. Jo espero que, molt aviat, de la mateixa manera a Barcelona preneu la iniciativa i feu accions, les autoritats de Barcelona, sobretot a l'hivern, impedit que els vehicles de tot Catalunya que contaminen més entrin al vostre municipi, espero que, quan passi el mateix a altres espais del territori, us continueu mostrant tant sensibles i prengueu les mesures que calguin per millorar la nostra qualitat de vida: la de la resta de mortals que vivim, o ho intentem, a la resta del país. Ja m'enteneu.

Josep Ramon Soldevila

Dies foscos

Tot aquest malson que està vivint l'independentisme posa en evidència que, efectivament, la relació amb aquesta Espanya profunda, que descaradament ha sortit a la llum, és impossible. No es pot compartir cap projecte amb aquells que no coneixen la cultura del pacte ni el valor de la diferència. No es pot arribar a cap acord quan l'única raó que esgrimeixen és la raó de la força, el càstig i la humiliació.

Molts catalans ja ho sabíem. Altres, tal vegada pensaven que, després de la dictadura ferotge, podríem trobar un encaix que ens permetés conviure amb respecte dels uns vers els altres. Un miratge. L'Espanya profunda és molt profunda i l'actual govern del PP forma part d'aquesta Espanya immobiliària, autoritària, d'arrels ultraconservadors, caciquils. I el que és pitjor, sembla que el recanvi és igual o pitjor. Ciudadanos!!! Mare

de Déu Santíssima! Només els faltava el fracassat d'en Manuel Valls per acabar d'embolicar la troca.

El panorama de la política espanyola és vertaderament esgarrifós. Un escàndol darrere l'altre, corrupció, mentides, amiguisme, pornografia política... i, davant de tot això, que fa l'esquerra? Què pinta en Pedro Sánchez, l'esperança blanca del PSOE-psc? S'ha fos, s'ha esfumat. I l'esquerra de debò, com s'autoanomenen, volen canviar el món en general, però, quan es tracta de defensar la democràcia, per exemple, quan es tracta de votar un president escollit democràticament, els agafa la fluixera. Sort que tenim un projecte per Catalunya, perquè sense esperança seria molt difícil encarar el futur.

No tot són males notícies, però. Aquesta situació insostenible, jutges creatius, la guàrdia civil fent

informes, el ministre del ram desautoritzant-los, ministres fent corredisses per veure si Europa els dóna un cop de mà i poden engarjolar per uns quants anys la peça fonamental de tot aquest trencaclosques que se'ls esberla per tot arreu... Aquesta situació ha de fer obrir els ulls a molts i, sense voler fer volar coloms, perquè tots sabem que Europa és un club d'estats i un joc d'interessos, no crec que puguin donar carta blanca al govern del PP per acabar amb els drets democràtics dels ciutadans.

Vivim dies foscos, és veritat. No oblidem ni els nostres presos ni els nostres exiliats. Però la primavera és aquí. Les bones notícies arribaran i com que nosaltres no deixarem d'estirar, l'estaca, més aviat d'hora que tard, caurà.

Teresa Casals

L'Europa que cal

Dins les fronteres de l'estat hi ha engegats processos judicials contra polítics catalans acusats de rebel·lió, sedició i malversació de fons públics. Seria lògic pensar que, quan alts magistrats de la justícia espanyola arriben tant lluny com per instruir una causa amb acusacions d'aquest calibre, aquestes haurien d'estar molt ben fonamentades.

Així es desprèn de les interlocutòries judicials, que, basades en suposades proves policials molt contundents, no tenen aturador. Més encara. Sembla que els dona ales com, per exemple, elevar les acusacions a organització criminal contra el Major Trapero o de terrorisme contra gent vinculada a mobilització i protesta ciutadana.

Paradoxalment, quan aquestes acusacions surten via ordre d'extradició fora de les fronteres peninsulars, topen amb l'escull de sistemes judicials de països amb una tradició democràtica de més llarg recorregut, opinions públiques més madures (i lliures), i sobretot, societats amb una separació de poders inqüestionable, cosa que només serveix per posar de relleu les mancances del sistema espanyol, on la separació de poders és una mera aparença, i porta a situacions dantesques com la d'un jutge recriminant a un ministre d'hisenda contradir la seva instrucció, com si això no pogués ser.

La justícia espanyola fa el ridícul quan juga fora de casa, perquè, de tan avesada

a retorçar les regles del joc a conveniència, ja no sap jugar net, obcecada com està a guanyar a tota costa, i sustentada no amb arguments jurídics, sinó purament polítics, cosa que xoca frontalment amb la concepció de la justícia europea, diametralment oposada.

Europa té molts defectes. Les estructures supraestats no acaben de funcionar, principalment per la reticència dels estats membres a cedir sobirania, cosa que converteix la unió en un aparell sovint mancat d'unitat d'acció, faltat d'estratègia en política exterior, i inoperant davant un escenari mundial on cal fermesa i decisió.

En una Europa on Catalunya tingués una oportunitat de ple desenvolupament no hauria de ser cap problema que aquests estàndards democràtics permetessin a les diferents

regions d'Europa tenir veu pròpia, ja que la unitat d'acció seria garantida amb eines democràtiques, no com ara, esclava dels interessos dels països dominants.

L'esperança per a Catalunya està, però, justament en els estats membres de la UE, la majoria dels quals són societats amb alts estàndards democràtics. És aquí on la maldestre ofensiva jurídica espanyola ha propiciat portar la causa independentista a terrenys de joc més transparents, i a ulls del món sencer.

Aquesta no és l'Europa que voldríem, però és la millor Europa que tenim, i per ara haurà de ser suficient.

Daniel Roig

Emocions en estat pur

Tenim en compte diversos punts importants en aquest joc d'escacs que ha resultat ser el camí cap a la independència de Catalunya. Sabíem que no seria fàcil, però no pensàvem que l'estat espanyol seria tan poc democràtic i tan autoritari, dins d'una Europa on un dels pilars fonamentals és precisament la DEMOCRÀCIA. I tan poc negociador vers una de les seves principals comunitats autònomes en què es reclamava, senzillament, millores en el finançament.

Si, en un principi, el Govern del PP es limitava a no fer-nos cas i a riure-se'n de totes les passes que fèiem per anar avançant, com per exemple fer consultes a la ciutadania, manifestacions multitudinàries, trobades amb polítics de tot el món, etc., van passar a fer befa i a servir-se de la Fiscalia, la Guardia Civil i les clavegueres de l'Estat per inventar-se tota mena de documents que inculpassin els nostres polítics i les persones significatives pròximes al procés. Un segon punt important va ésser la consulta iniciada a Arenys de Munt, tot un èxit. Seguidament, magnífic, va ser la papereta amb la triple pregunta on el president Mas va fer malabarismes perquè entressin en joc quasi tots els partits de l'arc parlamentari: un altre èxit. Més tard una altra consulta, el 9-N, fins a arribar al referèndum de l'1-Oct, prohibit pel Govern espanyol, que va ser l'hecatombe, però, com que tothom ho tenim present, no m'hi estendré. Van passar del "no habrá referéndum" al "sí ha habido referéndum", amb càrregues policials incloses, però amb més de dos milions quatre-cents mil vots escrutats. I, finalment, el 21-D, on vàrem tornar a guanyar. Sentir la gent anant a votar amb ànims de fermesa, d'esperança, de guanyar la llibertat, era la

sensació que es copsava en tot moment. Tot aquest ànim era conseqüència de la pressió social acumulada des de feia anys. La retallada de l'Estatut, el viatge dels 10 mil a Brussel·les, el treball d'Òmnium, de l'ANC, de RCAT i la seva insistència en la DUI...

Al mateix temps, el Govern del PP s'adonava que això anava de veritat, i les retallades pressupostàries anaven fent camí. Llei que aprovava el Govern de la Generalitat, llei que era anul·lada pel Constitucional, fins al punt que els diners que Catalunya aportava a la Hisenda pública espanyola tornaven en comptagotes, justet per pal·liar les necessitats més immediates. Per exemple, no poder pagar a temps les farmàcies, menys diners per a Sanitat i Ensenyament, per a Serveis socials, infraestructures, etc. El PP, amb l'ajut de la fiscalia i de VOX (grup d'extrema dreta), van anant escanyant el nostre país fins al punt de fer empresonar Jordi Sànchez i Jordi Cuixart, amb interlocutòries del jutge Llarena i la jutgessa Lamela, totalment desproporcionades, pensant que pararien el moviment sobirà. S'han

equivocat. Tant en Lamela com en Llarena han anat posant fins a nou polítics i polítiques a la presó i fins a set dels nostres millors parlamentaris (President inclòs), que han hagut d'exiliar-se i presentar batalla des de l'exterior del país.

El que ha quedat en ridícul davant del món ha estat precisament la Judicatura espanyola, amb el jutge Llarena al capdavant.

No tenim por d'anar a la presó com tampoc d'anar a l'exili. Ara tenim uns herois que han deixat enrere una vida programada per una incertesa constant. Però el treball dels que restem aquí és sobretot anar units, no defallir, tenir confiança en el nostre president Puigdemont, guardar i respectar les nostres institucions i de cap manera fer marxa enrere per tornar a l'autonomia. La història no ens ho perdonaria. Hem perdut massa guerres. Som un País mil·lenari i, com deia el poeta Martí i Pol: Catalunya només ens té a nosaltres.

Pilar Altarriba

Sant Esteve de les Roures

Aquest poble imaginari va sorgir arran de l'informe que va fer la Guardia Civil pels fets de l'1 d'octubre encarregat pel Jutge d'Instrucció 13 de Barcelona i base de les acusacions del jutge Llarena i de l' Audiència Nacional. El mateix diari El Mundo, el passat 28 de març diu: *"Algunos de los episodios más agresivos tuvieron lugar en Sant Esteve de les Roures, donde "uno de los manifestantes que ya había agredido a otros agentes aprovechó la caída de uno de ellos, que quedó totalmente indefenso para propinarle una brutal patada en la parte posterior de la cabeza". En este mismo lugar, el conductor de una motocicleta intentó atropellar a un policía y robarle el arma reglamentaria. Pero es que "un varón desconocido aprovechó el hueco existente entre dos contenedores para impulsarse e impactar con una patada en la cabeza de un agente de la guardia civil"*.

I és que, en realitat, el lloc a on volia fer referència era el municipi del Baix Llobregat de Sant Esteve Sesrovires. Almenys això és el que s'intueix per la semblança de la nomenclatura i per l'episodi narrat. Un cas en el que un jove de 22 anys hauria propinat una puntada de peu al cap d'un guàrdia civil durant la incursió de la benemèrita el dia del referèndum popular. El cas va acabar amb el jove detingut i acusat d'atemptat contra un agent de l'autoritat, resistència, desobediència i amenaces.

Que el diari *El Mundo* no contrasti una informació abans de publicar-la no ens ha d'estranyar, sabent quins son els periodistes que hi treballen i el nivell que tenen. Però recordem, que aquest informe el fa la Guardia Civil per encàrrec del jutge.

Els catalans però, som la pera. Un cop descobert aquest error, a Twitter, han sorgit una infinitat de comptes vinculats a Sant Esteve de les Roures. Des de l'Ajuntament, fins l'alcalde, un tal senyor Orni. Orni ve d'un altre fantàstic informe de la Guardia Civil amb unes converses gravades per ordre del jutge a membres del Govern abans de l'1 d'octubre. Evidentment a les converses algú deuria dir "fer l'orni" i la benemèrita va confondre amb un nom real que, evidentment, no van poder identificar.

Doncs Sant Esteve de les Roures ho està petant a Twitter. A part de l'Ajuntament i l'alcalde, tenen Hospital, Universitat, Aeroport, Club nàutic, Bombers, CDR's, Bisbat, un festival de música, Rouresfest, Televisió, Hotel i Spa, una Veu i tot, Policia Nacional..... i Guardia Civil. El més delirant va ser la setmana passada quan des de la Guardia Civil de Sant Esteve de les Roures es va acusar a la Guardia Civil dels 15 immigrants morts que van haver a Melilla al disparar-los pilotes de goma quan

intentaven arribar a terra el 6 de febrer de 2014. El compte oficial de Twitter de la Guardia Civil els van respondre, sense adonar-se que el poble no existeix....

El més trist de tot és que aquests informes son els que ha utilitzat el jutge d'Instrucció 13 de Barcelona i de retruc en Llarena i l'Audiència Nacional per encausar i engarjolar a els nostres companys independentistes. I, el que encara em fa més ràbia, és que aquests informes estan signats pel Tinent Coronel Daniel Baena, cap de la policia judicial de la Guardia Civil a Catalunya i, fins que es va descobrir, actuava a Twitter amb el sobrenom de *Tácito*, (@nmaquiavelo1984 per el senador e historiador romà). Aquest personatge, des d'aquest compte anònim es va dedicar a insultar i criticar tot el que té a veure amb el procés. Com ficar-se amb en Lluís Llach o amb en Jaume Asens de l'Ajuntament de Barcelona. És patètica la imparcialitat, que no existeix, d'aquesta gent. Però és més patètic que aquests informes hagin estat el pal de paller de la causa contra els nostres presos polítics. Informes que, com s'ha vist recentment, ni el propi jutge Llarena es comença a creure. Sinó perquè ha demanat a en Montoro que certifiqui que no s'ha gastat ni un euro en l'1-O?. I si realment en Montoro ho certifica, en Llarena veurà que el delicte de malversació no s'aguanta per en lloc i tenir als presos a la presó menys. I qui els compensarà per tot el temps que han estat engarjolats?

Albert Aragonès

El perquè de Quim Monzó

Dedicat a tots els presos polítics catalans i, especialment, a Jordi Cuixart, amb el desig que recuperi la llibertat per poder lliurar el premi d'Honor a Quim Monzó

La qualitat literària de Quim Monzó mereix que hi tornem, que el llegim i el rellegim. Fa uns dies fou guardonat merescudament per Òmnium Cultural, una entitat perseguida per l'Estat espanyol, que té el seu president, Jordi Cuixart, a la presó injustament per motius polítics, cosa que —com recordava el mateix Monzó— no havia succeït ni tan sols durant el franquisme.

De Monzó, els proposo *El perquè de tot plegat*, una petita joia que conté diversos relats d'entre els millors de la producció monzoniana, alguns dels quals constitueixen autèntiques obres mestres de les nostres lletres. Són contes, en general, molt breus, la majoria dels quals presenten situacions on es dissectionen grans temes, en particular, l'amor, el desig, el sexe, etc. Sovint els protagonistes no tenen un nom corrent, sinó una combinació de lletres impronunciable o un epítet descriptiu, per una voluntat de despersonalització, d'intemporalitat, d'abstracció o, dit d'una altra manera, de centrar-se en la història narrada, en la seva estructura o en algun detall que vol sorprendre el lector. El punt de vista del narrador és d'una gran fredor i distanciament, cosa que combina amb un escepticisme, per no dir amargor i sordidesa, sobre el funcionament de les relacions humanes. Als relats "L'amor" i "Vida matrimonial" —aquest últim,

Quim Monzó —————
El perquè de tot plegat
————— QUADERNS CREMA —————

especialment agre—, tot i la seva brevetat, aconsegueix atrapar grans dosis de veritat sobre els termes esmentats al títol. Alguns crítics hi troben afinitats amb Borges i Kafka. Potser sí, perquè Monzó pretén presentar realitats substancials amb tota cruesa, però em fa l'efecte que sobretot persegueix fugir dels llocs comuns, de la cursileria, de l'obvietat, de la transcendència.

En alguns relats hi ha un joc amb el llenguatge o amb l'estructura del conte mateix com ara el brillant "¿Per què les busques dels rellotges giren en el sentit de les busques dels rellotges?" Encara que no són els únics recursos i ben sovint apareixen barrejats en un mateix conte, sí que es poden identificar alguns relats pel predomini de la hipèrbole (el magistral "L'eufòria dels troians", el divertit però inquietant "L'afany de superació", el mig surrealista "El jurament hipocràtic", l'inversemblant "La fisionomia"), la ironia ("La inòpia"), la paradoxa ("Quarts d'una") o un ús molt típic de Monzó, que podríem anomenar logicisme narratiu a ultrança, en

què l'acció és conduïda fins a les seves últimes conseqüències de manera inapel·lable ("La fe", "L'admiració", "La gelosia", "Amb el cor a la mà").

Un grup de contes reprenen històries i motius de contes de fades clàssics, en què s'ofereixen nous finals o insòlites continuacions a les conegudíssimes narracions —de vegades, resulten insòlites de tan lògiques. A "La micologia", la narració se centra en els dubtes de l'afortunat boletaire a qui s'apareix un gnom que surt d'un reig bord per concedir-li un desig. "El gripau" adapta el motiu de la princesa atrapada dins el cos d'un horrible gripau, que serà desvetllada pel petó del príncep. "La monarquia" ofereix una divertidíssima continuació per a "La ventafocs". "La bella dorment" juga amb la trama del conte original del mateix nom amb extremada senzillesa, però resulta alhora molt suggerent.

En una ocasió ("La fauna") poua en els dibuixos animats i l'efecte literari deriva de l'estranyament provocat pel canvi de mitjà: el pas de les imatges en moviment de la televisió a l'escriptura amb què descriu textualment un episodi fàcilment atribuïble a Tom i Jerry.

En definitiva, un recull divers, complet, eficaç, que tampoc no descuida el to irreverent i un cert gust pel políticament incorrecte ("La submissió"). El llibre es clou amb dos contes ("La divina providència" i "El conte") on l'autor d'alguna manera reflexiona, de forma indirecta, sobre alguns aspectes del procés de creació literària. Per tot plegat, en resulta una obra que ofereix la resposta a qui es demani el perquè de donar el premi d'Honor a Monzó i també el perquè de llegir-lo.